

[Aksel Larsen.]

skattereform, og vi skal da være til tjeneste med mere detaljerede forslag. Men også her gælder det, at hvis regeringens initiativ lader vente på sig, kan man forvente initiativet taget fra vor side.

Lad mig til slut sige, at valgets udfald viste bevægelsen i vælgerbefolkningen. Det viste, at ønsket, kravet, om en fornyelse i dansk politik har vokset sig stærkt. Det gælder indenrigspolitik som udenrigspolitik. Det gælder også de politiske partiers arbejdsmetoder. En folkelig politik, demokratisk i sine former og i sit indhold og med den nødvendige og uundgåelige strukturændring af samfundet som mål, det er det, der tiltrænges. Det er for at tjene denne fornyelse, socialistisk folkeparti er dannet. Den for mange overraskende store tilslutning, vi fik, bekræfter, at vi har handlet rigtigt, og vi vil vide positivt og konstruktivt at arbejde for realisering af vort program.

Iver Poulsen: Efter 7 års arbejde er partiet de uafhængige jo nu ved valget den 15. november blevet repræsenteret her i folketinget, og skal man tro det ærede medlem hr. Baunsgaards tale i formiddags, er hermed den sorte reaktion rykket ind i det høje ting. Jeg håber i hvert fald, at vi ved vort virke herinde skal skabe en anden opfattelse, end at vi er udtryk for sort reaktion.

Når de uafhængige ikke er blevet repræsenteret ved valgene i 1957 og 1953, ved hvilke to valg vi også opstillede, skyldtes det valglovens spærreregler. Det er særlig valglovens 60 000 stemmers regel, som har været generende for de uafhængige, men der er jo 3 regler. Vi har ikke lagt skjul på, at det er vor opfattelse, at valglovens spærreregler er i strid med grundlovens § 31, som fastslår, at valgmåden skal fastsættes i valgloven således, at den sikrer en ligelig repræsentation af de forskellige anskuelser ude i vælgerbefolkningen; det er faktisk det eneste, valgmåden skal sikre. Men de spærreregler, som findes i valgloven, sikrer ikke en ligelig repræsentation, tværtimod, de forhindrer en ligelig repræsentation af de anskuelser, der er ude i vælgerbefolkningen, i hvert fald når talen er om de små partier. Det er interessant at fore-

tage en sammenligning mellem disse tre forskellige spærreregler. Valgloven arbejder jo med 3 områder, hovedstadens område, øernes område og Jyllands område, og så har man de tre spærreregler, hvoraf den ene siger, at hvis en anskuelse, for at bruge grundlovens ord, kan få tilslutning fra ca. 12 000 vælgere inden for et afgrænset område som et jysk amt, kan denne anskuelse på basis af tilslutning fra 12 000 vælgere, som er det antal, der skal til for at give et kredsmandat i et jysk amt, få repræsentation her i tinget. Men hvis man tænker sig, at disse 12 000 vælgere blot var ligeligt delt i to halvdele, hver bosat i sit amt, kan anskuelserne ikke blive repræsenteret; der er kommet et amtsskel imellem. Det er noget meget ejendommeligt. Hvis anskuelserne ikke kan opnå et kredsmandat i hvert af de tre områder, det jyske, øernes og Københavns område, kan den kun blive repræsenteret ved at opnå et stemmetal, som er sat til 60 000. Men når man tænker sig, at en anskuelse inden for et amt kan blive repræsenteret med 12 000 stemmer, medens en landsbevægelse som de uafhængige, der har tilslutning fra hele landet, ikke kunne blive repræsenteret med 58 500 stemmer, som vi opnåede i 1953, kan man vist ikke tale om, at valgloven og valgmåden sikrer en ligelig repræsentation.

Med hensyn til de tre områder er det ganske klart, at der er tale om en favorisering af politiske nydannelser, som har deres udspring i København og ikke i Jylland. Der er en meget væsentlig forskel. Vi er af den opfattelse, af vanskeligheden for et parti ved at komme ind i folketinget skal ligge før valget og ikke i selve valgresultatet. Der kunne vi udmærket tænke os at antallet af underskrifter, der skal til for at anmelde et nyt parti, sættes op fra 10 000 til f. eks. 15 000. For hvis vanskeligheden ligger i selve valget, har vi praktisk erfaring for, at denne vanskelighed kan udnyttes på en udemokratisk og usaglig måde og på en måde, som slet ikke er i overensstemmelse med folkestyrets idé, idet de eksisterende partier, som ikke ønsker nogen politisk nydannelse, simpelt hen kan tie et nyt parti ihjel, overhovedet ikke beskæftige sig med de tanker og den politik, som et sådant nyt parti står for, og det må